

כל יום אנחנו קונים ארבעה כיכרות לחם וחמישה בקבוקי חלב וקצת ירקות. זה ה' אוכל שלנו. לא משתלם לקנות ביצים. חלב מקבלים רק הקטנים. הגדולים לא שותים חלב. אני עצמי לא שתיתי חלב כבר 17 שנים. לא יודע מה הטעם שלו. בשר אנחנו קונים רק פעם בשבועיים. בשבת מבשלים במקום בשר — מרגרינה.

אבל נחום אידריס מוכן להסתפק גם בזה. הוא רוצה רק דבר אחד: קורתגג רחבה יותר עבור 12 ילדיו.

אלא שבמדינת ישראל, המחלקת שיכונים לכל עולה חדש, אפילו הוא חשוך ילדים, אין שיכון מתאים לילדיו של אידריס. הם נאלצים להתגורר בחדר אחד. שגובהו גדול מרוחבו, כשהלקס ישנים במסדרון, לשם נורך הסרחון של ארבעת בתי-השימוש ה'

עינים מאשימות ילדי אידריס

בת ה-4, אחת מתריסר ילדיו של פועל בניין חיפאי, כשבנייה נשקפת האשמה נגד קיפוח. משרתים את חמש המשפחות השכנות. לפני 17 שנים עלו נחום, אשתו ובנם הרצל, שהיה אז בן שלושה חודשים, לישראל מעיראק. ארבע שנים גרו במעברה בכפר-חסידים, כשנחום עובד עבודות-דחק שהספיקו בקושי לפרנסתם. כאשר נחום הסתדר כפועל בניין בחברת רסקו, הוא מיהר לנטוש את המעב-

12 ילדים זועקים: לחם!

לנפש לחודש — כשאישי, החל מראש-הממשלה וכלה באחרון הפקידים של עיריית חיפה, אינו מוכן לשמוע לתחינותיו.
★★★
בשר — פעם בשבועיים

העומד על סף שירותו הצבאי. אבל זה כל מה שנחום אידריס יכול להתגאות בו. בכל הנוגע לשאר קיימת רק הבושה — הסופחת על פניהם של מנהיגי ישראל ומליצותיהם.

ל מנהיגי ישראל מציקה הבעיה ה' דמוגרפית. הם מטיפים השכם והערב על הצורך כי הגברת הילודה בקרב האוכלוסיה היהודית.

הממשלה מדברת על עידוד

הילודה — אך משכחה

בת 14 נפשות חיה בחדר אחד

ל פעמים אני צועקת שאני רוצה לשי רוף את עצמי! די, נמאס לי! מתיי פחת אשתו של נחום ואם ל-12 ילדיו. "אני כבר משוגע ורוצה לאבד את עצמי," אומר נחום אידריס עצמו. "אני רואה שאין רחמנות בארץ הזאת ואני רוצה לחסל את המשפחה. כתבתי לאשכול. ביקשתי ממנו שיתן לי עצה מה לעשות. הוא דווקא ענה לי. אבל הנה המכתב — הוא אמר לי ש' אפנה למשרד-השיכון."

בלב ליבה של חיפה הפועלית, נאלץ נחום אידריס לגדל את 12 ילדיו בתנאים שהם שערורייה וזעקת לשמיים: בחדר אחד בבית ערבי ישן, ללא מתקנים סניטאריים, במשכורת של 530 ל"י לחודש — 38 ל"י

את נחום אידריס, פועל בניין חיפאי, אין צורך לעודד בתחום זה. בגיל 35 יכול נחום אידריס להתגאות ב-12 ילדים ש' הולידה לו אשתו, שהקטן בהם הוא תינוק בן חודשיים והגדול הוא נער בן 17 וחצי,

נחום אידריס אינו רוצה עזרה כספית, וגם אינו רוצה להעלות את רמת-החיים שלו ושל ילדיו. הוא מוכן גם להמשיך לפרנס את משפחתו בעצמו. "לפעמים חסר לי ילדים לאכול," אצ'

נחום אידריס, אשתו, ועשרה מתוך תריסר ילדיו המתגוררים בחדר עלוב אחד